

கீழ்ப்படிதல் உள்ளவர்களாயிருந்து தேவபக்தியுள்ள வாழ்வை வாழங்கள் (1 பேதுரு 2:11-25)

கீழ்ப்படிந்திருத்தல் என்பது கிறிஸ்தவ வாழ்வின் அத்தியாவசியமான கூறாக உள்ளது.

கீழ்ப்படிந்திருத்தல் பற்றிப் பேதுரு தமது புத்திமதிகளைத் தொடங்கும் முன்னர், கீழ்ப்படிந்திருத்தலைத் தக்க கருத்துநோக்கில் இட உதவுவதற்கான மற்ற அறிவுறுத்துதல்களை அவர் கொடுத்தார்.

எவரொருவரும் குற்றம்சாட்டக் கூடாத அளவுக்குத் தேவபக்தியுள்ளவர்களாக வாழங்கள் (2:11, 12)

பேதுரு ஏற்கனவே இருமுறை, மனிதரின் அழிந்து போகும் இயல்பு பற்றி மறைமுகமாய்க் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் தமது வாசகர்களை, உண்மையான இளைப்பாறும் இடமின்றி, உண்மையான உடைமைத்துவம் எதுவுமின்றி இருக்கும் அந்நியர்கள் என்று விவரித்தார். திறவு வார்த்தைகள், “தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட பரதேசிகளுக்கு” என்று உள்ளன (1:1). 1:17ல் அவர், “இங்கே பரதேசிகளாய்ச் சஞ்சரிக்குமளவும் பயத்துடனே நடந்துகொள்ளுங்கள்” என்று கூடுதலாகக் கூறினார், மற்றும் 2:11ல், “பிரியமானவர்களே, அந்நியர்களும் பரதேசிகளுமாயிருக்கிற நீங்கள் ஆத்துமாவுக்கு விரோதமாய்ப் போர்செய்கிற மாம்ச இச்சைகளை விட்டு விலகி” என்று தொடர்ந்தார்.

முற்பிதாக்களின் பழைய ஏற்பாட்டு உலகம் பேதுருவின் சிந்தனைகளுக்குப் பங்களித்தது. அந்தக் காலத்தில் அந்நியர்கள் அஞ்சினர், மற்றும் மக்கள் அச்சமுற்றிருக்க ஒவ்வொரு காரணத்தையும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் உடைமைகள் பறிமுதல் செய்யப்படலாம் அல்லது அவர்கள் கொல்லப்படலாம், மற்றும் எவரொருவரும் எதிர்க்கமாட்டார்கள். பஞ்சம் ஆபிரகாமை எகிப்து செல்லும்படி கட்டாயப்படுத்தியபோது அவர், சாராளைத் தனது அந்தப்புரத் திற்குக் கொண்டு செல்ல விரும்பிய வல்லமையுள்ள அதிகாரி தம்மைக் கொன்றுபோடுவான் என்று பயந்திருந்தார். எகிப்தில் அவர் அந்நியராக இருந்தார், ஆனால் எகிப்தில் மட்டுமல்ல. அவரது மனைவி கானானில் இறந்தபோது, அவர் அந்த நாட்டில் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்தவர்களின் அனுமதியின்றி அவளது உடலைப் புதைக்கக்கூட இயலாதிருந்தார். அவர், “நான் உங்களிடத்தில் அந்நியனும் பரதேசியமாய் இருக்கிறேன். என்னிடத்திலிருக்கிற பிரேதம் என் கண்முன் இராதபடிக்கு நான் அதை அடக்கம்பண்ணுவதற்கு உங்களிடத்தில் எனக்குச் சொந்தமாக ஒரு கல்லறைப் பூமியைத் தரவேண்டும்” என்று விளக்கப்படுத்தினார் (ஆதியாகமம் 23:4).

இஸ்ரவேலின் தேசிய உணர்வானது, எகிப்தில் அந்நியர்களாக இருந்த அவர்களின் அனுபவத்தை நினைவுகூருதலை உள்ளடக்கியது. இந்த நினைவுகூருதல், அந்நியர்களை இரக்கத்துடன் நடத்த அவர்களுக்கு ஒரு ஊக்குவித்தலாக இருந்தது (லேவியராகமம் 19:34). உண்மையில் தேவன், தமது மக்கள் இந்த பூமியின்மீது இல்லத்தில் இருப்பது போன்று அமைதியாக இருக்காலும் இருக்க இயலாது என்பதை இஸ்ரவேல் மறக்க அனுமதிக்காதிருந்தார். லேவியராகமம் 25:23ல் தேவன், நிலமானது ஏன் அறுதியாக விற்கப்படக் கூடாது என்பதைப் பின்வருமாறு விளக்கினார்: “தேசம் என்னுடையதாயிருக்கிறபடியால், நீங்கள் நிலங்களை அறுதியாய் விற்கவேண்டாம்; நீங்கள் பரதேசிகளும் என்னிடத்தில் புறக்குடிகளுமாயிருக்கிறீர்கள்.”

பேதுரு மற்றும் அவரது வாசகர்கள் வாழ்ந்த காலத்து உலகத்தைப் பற்றிய அறிவானது இந்த வார்த்தைகளுக்கு உயிரைக் கூட்டியது. கிரேக்க - ரோம உலகத்தில் ஒரு முக்கியமான நகரில் குடியுரிமை பெற்றிருத்தல் என்பது கணிசமான பெருமைக்குரிய விஷயமாயிருந்தது. கிலவுதியு லீசியாவிடம் பவுல், “நான் சிலிசியா நாட்டிலுள்ள கீர்த்திபெற்ற தர்சுபட்டணத்து யூதன்” என்று நினைவூட்டினார் (நடபடிகள் 21:39). கிரேக்க இலட்சியக் கொள்கையானது, ஒவ்வொரு குடும்பமும் பொது விஷயங்களில் தனது குரல் ஒலிக்கக் கொண்டிருத்தலை ஊக்குவித்தது. ஒருவருடைய நகரத்தில் உள்ள பெருமையானது, அந்த நகரத்தில் வாழ்ந்த எல்லாருமோ அல்லது அதன் அண்மைச் சுற்றுப்புறங்களில் வாழ்ந்த எல்லாருமோ குடியுரிமை சிலாக்கியத்தைக் கொண்டிருந்தது இல்லை என்ற உண்மையினால் உயர்த்தப்படுகிறது. வந்துசெல்பவர்களும் குடியேறுபவர்களும் அந்த நகரில் வசிப்பவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை அதன் எதிர்காலம்பற்றிய விஷயத்தில் குரல் கொடுக்க முடிவதும் இல்லை. அவர்கள் அந்நியர்களாகவும் அங்கே தங்கியிருக்கும் பரதேசிகளாகவும் இருந்தனர்.

ஒரு நபர், தமக்கு நிரந்தரமான பெயரைக் கொண்டிருக்க இயலாத வாழ்வின் வழிக்குத் தன்னை முதலீடாகச் செலுத்துதல் என்பது சிறிதளவே கருத்துணர்வை ஏற்படுத்துகிறது என்று பேதுரு வாதிட்டார். மற்றும் அவர், மாம்சத்தின் இச்சைகள் ஆவிக்குரியதும் நித்தியமானதுமான ஆத்துமாவுக்கு எதிராக “போர் செய்கின்றன” என்றும் சுட்டிக்காண்பித்தார் (2:11). தற்காலிகம் மற்றும் நித்தியம், தேய்ந்து போகும் விஷயம் மற்றும் மாற்றம் இல்லாத விஷயம் என்பவற்றிற்கு இடையில் வேறுபாடு உள்ளது. பேதுரு தமது வாசகர்களிடம், “உங்கள் உழைப்பை நித்தியத்திற்கு என்று பயன்படுத்துங்கள். உங்களுக்கு அழிவைத் தரக்கூடியவற்றில் இருந்து விலகியிருங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

இந்த உலகத்தின் சந்தோஷமே வாழ்வின் எல்லாமுமாக உள்ளது என்பது போன்று வாழ்தல் மதியீனமானதாக உள்ளது. தேவபக்தியுள்ள வாழ்வை நாம் வாழ்வதற்கு மற்ற காரணங்களும் உள்ளன. கிறிஸ்தவர்கள் நல்ல வாழ்வை வாழும்போது தேவன் மகிமைப்படுத்தப்படுகிறார், மற்றும் அவரது நாமம் மகிமைப்படுத்தப் படவேண்டியதாக உள்ளது (2:12). மேலும், நத்தன்மை என்பது தேவபக்தியற்றவர்களின் வெறுப்பையும் எதிர்ப்பையும் வெளியாக்கும். அது புளித்த மாவு போன்று செயல்பட்டு மற்றவர்களைத் தனது வட்டாரத்திற்குள் இழுக்கும். கிறிஸ்தவர்கள் அந்நியர்களாக இருப்பதால் மாத்திரம் மாம்சத்தில்

இருந்து விடுதலையான வாழ்வை வாழும்படி பேதுரு அவர்களை வற்புறுத்தவில்லை. அந்தகாரமான உலகத்தில் இருந்து சத்தியம் நற்பண்பு என்ற ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்தில் வரவழைத்த தேவனுடனான அவர்களது உறவுமுறை மற்றும் பங்கு ஆகியவற்றின் நிமித்தமாகவும் அவர் அவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டார்.

கிறிஸ்தவர்களின் நல்வாழ்வானது, இழந்து போகப்பட்டு இருப்பவர்களை இந்த வாழ்வில் கிறிஸ்துவுக்குள் வழிநடத்தும் என்ற கருத்து, 12ம் வசனத்தில் “சந்திப்பின் நாளிலே தேவனை மகிமைப்படுத்தும்படி” என்ற சொற்றொடரின் சாத்தியமான இரு அர்த்தங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. இழந்துபோகப்பட்டு இருப்பவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டால், அவர்கள் இராட்சிக்கப்பட்டிருத்தலானது தேவனை மகிமைப்படுத்தும். துன்மார்க்கராயிருந்து, நம்பிக்கையின்றி பாவத்தில் இழந்துபோகப்பட்டு இருப்பவர்கள், காலங்களின் முடிவின்போது அவர்கள், தேவனுடைய நீதியையும் நல்ல வழிகளையும் அறிக்கையிடுவார்கள் என்பது சாத்தியமான இன்னொரு அர்த்தமாக உள்ளது. அவர்கள் இழந்துபோகப்பட்டு இருக்கும் நிலையேகூட தேவனுடைய மகிமைக்கு ஒரு சாட்சியமாக இருக்கும் என்று பேதுரு அர்த்தப்படுத்தி இருக்கலாம். எந்த வகையிலும், முடிவுக்காலம் ஒன்று வருகிறது என்றும் அவர்கள் கர்த்தருடைய வருகையைக் கண்ணெதிர்தோக்கி வாழவேண்டும் என்றும் பேதுரு தமது வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டினார்.

நன்மை செய்து புத்தியீன மனிதருடைய அறியாமையை அடக்குங்கள் (2:13-17)

உலகத்திற்குப் பரிந்துரைப்பதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு செய்தியையும் வாழ்வின் வழியையும் கொண்டுள்ளனர். உண்மையில் இவ்விரண்டும் பிரிக்க இயலாதவைகளாக உள்ளன, ஆனால் உலகம், கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்வின் வழியைக் காட்டிலும் கிறிஸ்தவரின் செய்தியைப் புறக்கணித்தலைச் சலபமான விஷயமாகக் காண்கிறது. பேதுரு தமது வாசகர்கள், கிறிஸ்தவ வாழ்வை வாழ்தலின் மூலம் புத்தியீன மனிதரின் பழிதூற்றுதலை அடக்குவதைக் கண்டார். இந்தப் பின்னணியை நாம் புரிந்து கொள்ளும்போது, “நீங்கள் மனுஷனுடைய கட்டளைகள் யாவற்றிற்கும்” கீழ்ப்படிய வேண்டும் (2:13) என்று பேதுரு வேண்டிக்கொண்டபோது பாடக்கருத்தில் சிறிது மாறுதல் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். அதிகாரம் உள்ளவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பதில் தேவபக்தியுள்ள வாழ்வு உள்ளடங்கியது. அரசாங்கங்கள் தங்கள் இயல்பிலேயே பற்றுறுதியை வற்புறுத்துகின்றன. நாம், கீழ்ப்படியச் சட்டங்கள், செய்வதற்குச் சடங்குகள், செலுத்துவதற்கு வரிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளோம். கிறிஸ்தவர்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தங்கள் ஆதரவைத் தரவேண்டும் என்பது புதிய ஏற்பாட்டின் பொதுவான சாட்சியமாக உள்ளது. தேவனையா அல்லது மனிதரையா யாரைப் பின்பற்றுவது என்பதில் ஒன்றைத் தேர்ந்து கொள்ளும்படி சூழ்நிலையானது மிகவும் கடுமையாக வற்புறுத்தினால் மாத்திரம், நாம் தக்க வகையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்படியாது போகலாம். அதைப் போன்ற வேளை நடப்புகள் 5:29ல் பேதுருவுக்கும் யோவானுக்கும் வந்தது போன்றே நமக்கு வரலாம், ஆனால் அது அடிக்கடி வராது.

ரோமர் 13:1-7; 1 தீமோத்தேயு 2:1, 2 மற்றும் தீத்து 3:1 ஆகிய வசனங்கள், அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்காக ஜெபங்களையும் அவர்களிடத்தில் நற்சிந்தை கொண்டிருந்தலையும் பரிந்து உரைக்கின்றன. அதிகாரிகள், தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கான தங்கள் சாத்தியத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவர்கள் “தீமைசெய்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினையும் நன்மைசெய்கிறவர்களுக்குப் புகழ்ச்சியும் உண்டாகும்படி”யாகவே நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர் (2:14). அந்த இறுதிநிலைக்கு அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களின் ஆதரவு, நற்சிந்தை மற்றும் ஜெபங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளனர்.

ரோமாபுரியின் ஆசியா மைனரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள், அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக இருத்தல் என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு ஆளாகியிருந்தனர். ஒரு இராஜாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுதல் என்பது கண்ணின் புருவங்களைத் தூக்கச் செய்யப் போதுமானதாக இருந்தது. மெக்கதோனியாவில் ரோம அரசாங்கத்தின் இருக்கையான தெசலோனிக்கேயில், கிறிஸ்தவர்கள் பின்வரும் குற்றச்சாட்டை எதிர் கொண்டனர்: “இவர்களெல்லாரும் இயேசு என்னும் வேறொருவனை ராஜா என்று சொல்லி, இராயனுடைய கட்டளைகளுக்கு விரோதமாகச் செய்கிறார்கள்” (நடபடிகள் 17:7). ஒருவேளை சில கிறிஸ்தவர்கள் உலகத்தின் வல்லமைகளுக்கு ஒரு வெறுப்பைச் செயல்விளக்கப்படுத்தியதன் மூலமாக சூழ்நிலையை உக்கிரமாக்கி இருந்திருக்கலாம்.

விஷயங்கள் இருக்க வேண்டிய பிரகாரம் இருக்கும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் பெரிய மற்றும் சிறிய விஷயங்களில், தக்கவகையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிகின்றனர். அவர்கள் அதன்மீது நியாயத்தீர்ப்பைக் கூறுவதில்லை; நல்ல குடிமகன்கள் என்ற வகையில், அவர்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படிகின்றனர். வேறுவிதமாகச் செய்தல் என்பது கர்த்தருக்கும் அவரது மக்களுக்கும் தேவையற்ற பழித்துரை மற்றும் விமர்சனங்களைத் திறந்து விடுகிறது. 2:13ல் பேதுரு “கர்த்தர்தீர்மித்தம் கீழ்ப்படியுங்கள்” என்று கூறினார்.

கீழ்ப்படிதலின் சந்தர்ப்பம் பொருளில் 2:16ல் பேதுரு சுயாதீனத்தைக் குறிப்பிட்டது முதல் பார்வையில் வினோதமானதாக உள்ளது: “சுயாதீனமுள்ளவர்களாயிருந்தும் ... இருங்கள்.” இந்த வார்த்தைகள், கீழ்ப்படிதல் என்பது ஏற்புடைய தனது வட்டாரத்திற்குள், சுயாதீனத்தைத் தாக்குவதில்லை என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. உண்மையில், அப்போதைய நேரத்தில் திருப்தியடைதலுக்கு அப்பால் கண்ணோக்க மறுக்கும் பொறுப்பற்ற சுய இச்சையின் வகையொன்றே சுயாதீனத்தின் மாபெரும் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது.

புதிய ஏற்பாட்டில், சுயாதீனம் என்பது எப்போதுமே, சட்டம் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் சந்தர்ப்பம் பொருளுக்குள் ஒரு உயரிய கொள்கையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. யாக்கோபு, “சுயாதீனப் பிரமாணம்” என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார் (யாக்கோபு 1:25; 2:12; இங்கு “சுயாதீனம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கிரேக்க வார்த்தையே 1 பேதுரு 2:16லும் உள்ளது). சட்டத்தின் சந்தர்ப்பம் பொருளிலேயே ஒரு நபர் சுயாதீனமாக இருக்கமுடியும் என்று கூறுதல் மிகையானதல்ல. தேவனுடைய மக்கள் தங்கள் சுயாதீனத்தைக் கட்டுப்பாட்டுடனும் ஆரோக்கியமான நியாயத்தீர்ப்புடனும் பயன்படுத்தும்படி அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஒழுக்கவீனம் மற்றும் சுயநலம் ஆகியவை கிறிஸ்தவ சுயாதீனத்தின் பெயரில் ஒருக்காலும் நியாயப்படுத்தப்படக் கூடாது. உண்மையில் கிறிஸ்தவர் தேவனுக்கு அடிமை

யாக இருக்கிறார் (2:16).

தேவனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது சுயாதீனமாக இருத்தலாகிறது! மற்ற சேவித்தல்கள் இணையான ஆசீர்வாதத்தை அளிப்பதில்லை. இரக்கமற்ற வகையில் பாவத்திற்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது நம்ப இயலாத சக்தியுடன் நம்மை அடிமைத்தனத்தின் இல்லத்திற்குக் கொண்டுவர முடியும். ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான், வெற்றிகொள்ளும் புன்னகையுடனிருந்த அகமகிழ்வான இளம் பெண் ஒருத்தியைப் பற்றி அறிந்தேன். சில காலமாக நான் அவளைக் காணாதிருந்தேன், பின்பு அவள் எனது வீட்டின் அருகே இருந்த நடைபாதையில் நடந்து சென்றபோது அவளைக் கவனித்தேன். அவள் முகம் சுருக்கங்கள் விழுந்தவளாக முதியவளாகக் காணப்பட்டாள். அவளது அடிவைப்பில் புத்துணர்வு இல்லாதிருந்தது; அவளது முகத்தில் இருந்த புன்னகை மறைந்து போயிருந்தது. வாழ்வானது அவளது இளமைப்பிராய முரட்டுத்தனத்தை மன்னியாதிருந்தது. அவள் போதைப்பொருட்களைப் பயன்படுத்துதல் என்பதையும் அவற்றுடன் சென்ற எல்லாவற்றையும் முயற்சிசெய்திருந்தாள். அந்த வாழ்வின் அடிமைத்தனையானது வாழ்வதற்கான அவளது உற்சாகத்தை அவளிடமிருந்து களவு செய்து அவளை உற்சாகம் வடிந்தவளாகவும் கசப்பானவளாகவும் விட்டுவைத்திருந்தது. பாவத்தின் அடிமைத்தனம் என்பது ஈடுசெய்யக் கூடாததாக உள்ளது.

சுயாதீனமான வாழ்வும் மகிழ்ச்சியும், 2:17ல் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள நான்கு கட்டளைகளின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் வருகின்றன: “எல்லாரையும் கனம்பண்ணுங்கள்; சகோதரரிடத்தில் அன்புகூருங்கள்; தேவனுக்குப் பயந்திருங்கள்; ராஜாவைக் கனம்பண்ணுங்கள்.” NIV வேதாகமம், கிரேக்க வேதவசனத்தில் உள்ள மறைவான வேறுபாடு ஒன்றைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கிறது: “ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய மரியாதையைக் காண்பியுங்கள்: விசுவாசிகளின் சகோதரத்துவத்தின்மீது அன்புகூருங்கள், தேவனுக்குப் பயந்திருங்கள், இராஜாவைக் கனம்பண்ணுங்கள்.” NIV வேதாகமத்தில் அரைப்புள்ளிக்கு முன்னால் உள்ள சொற்றொடர், KJVயின் “எல்லாரையும் கனம்பண்ணுங்கள்” என்பதற்குச் சமமானதாக உள்ளது. NIV வேதாகமம், கடைசி மூன்று கட்டளைகளை, முதல் சொற்றொடரின் விளக்கமாகவும் விளிவாக்கமாகவும் முன்னிறுத்துகிறது. வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், நாம் சகோதரத்துவத்தில் அன்புகூருதல், தேவனுக்குப் பயந்திருத்தல் மற்றும் இராஜாவைக் கனம்பண்ணுதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக எல்லா மனிதர்களையும் கனம்பண்ணுகிறோம். கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின்மீது அன்புகூருதல், தேவனுக்குப் பயந்திருத்தல் மற்றும் அரசாங்கத்தைக் கனம்பண்ணுதல் ஆகியவை நமக்குத் தகுதியானதும் தேவபக்தியுடையதுமாக உள்ளது.

கார்த்தருடைய உதாரணத்தைக் கண்ணோக்குங்கள் (2:18-25)

பேதுரு, கீழ்ப்படிதல் பற்றிய தமது போதனையை இன்னும் முழுமையாக முடிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் தேவனுக்கு அடிமையாக இருக்கிறோம், ஆனால் பேதுருவின் வாசகர்களில் சிலர், சரீரப்பிரகாரமான கருத்தின்படி அடிமைகளாக இருந்தனர் (2:18). அவர்களில் சிலர், கால்நடைகள்

சொந்தமாக்கப்படுவது போன்று உண்மையில் [யாரோ ஒருவருக்கு] சொந்தமாக கப்பட்டு இருந்தனர். அரசாங்கத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருத்தல் என்பது ஒரு விஷயமாக உள்ளது; உங்களைத் தனது உடைமையாக்கிக் கொண்டுள்ள உணர்வுற்ற எஜமானர் ஒருவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருத்தல் என்பது இன்னொரு விஷயமாக உள்ளது. நல்ல மற்றும் இரக்கம் நிறைந்த தேவன், தமது சுயாதீனமான மக்கள், இன்னொருவரின் உடைமையாக இருத்தலினால் மனிதத்தன்மையற்ற வகையில் நடத்தப்படுவதை எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள இயலும்?

பேதுருவின் செய்தி பின்வருமாறு உள்ளது: சுயாதீனமும் கண்ணியமும் புறம்பான சூழ்நிலைகளின்மீது அடிப்படை கொண்டிருப்பதில்லை. செல்வந்தரும் அதிகாரம் நிறைந்தவருமான ஒரு மனிதர், மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய அடிமையாக இருக்கலாம்; அதிகாரம் அல்லது செல்வம் இல்லாத அடிமை, வாழ்வின் மிகவும் மகிழ்பொங்கும் மற்றும் [பிறர் கண்டு பொறாமைப்பட்டக்கூடிய] ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்கலாம். அடிமையானவர் தமது கீழ்ப்படிதலினால், தேவனை மகிமைப்படுத்தி அவர் அளிக்கிற ஆசீர்வாதங்களை உய்த்துணரக்கூடும்.

ஒருசில மக்கள், தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று பிறர் விரும்புகின்றனரோ, அது அவர்களின் சொந்த மனச்சாய்வுக்கு ஒத்திருக்கும் வரையில் அதைச் செய்வதில் சிரமம் கொண்டுள்ளனர். ஒரு அடிமை, ஒரு நல்ல எஜமானருக்குக் கீழ்ப்படிவதில் சிறிதளவே பிரச்சனை கொண்டிருப்பார். ஒரு நபர் கொண்டிருக்கக்கூடிய எவ்விதமான பாராட்டும் எவ்விதமான ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நிலையும், கீழ்ப்படிதலுக்கு வேதனை நிறைந்த மற்றும் சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் கீழ்ப்படிவதன் மூலமாக வரும் என்று பேதுரு கூறினார் (2:19). கிறிஸ்தவரின் இயல்பான மனச்சாய்வுகள் அவரை ஒரு திசையில் வழிநடத்தும்போது, கிறிஸ்துவில் அவர் கொண்டுள்ள விசுவாசம் அவரை இன்னொரு திசையில் வழிநடத்துவதில் தான், கிறிஸ்தவ விசுவாசம் மற்றும் மன உறுதி ஆகியவற்றிற்கு உண்மையான சோதனை வருகிறது. கிறிஸ்தவ அடிமைகள், முரட்டுகுணமுள்ள எஜமானர்களுக்கும் கூட கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும், உபத்திரவம் வரவேண்டும் என்றால், தவறானதைச் செய்வதற்காக அல்ல, ஆனால் சரியானதைச் செய்ததற்காக வரவேண்டும் என்று பேதுரு வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டார்.

புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள், தேவனுக்கு எதிரான அவமதிப்பு என்ற வகையில் அடிமைத் தனத்தைக் கண்டனம் பண்ணவில்லை என்பதை வினோதமானதாகக் கண்டுள்ளனர். அடிமைகளுக்குப் பவுலின் அறிவுறுத்துதல் பேதுருவின் அறிவுறுத்துதலைப் போன்றதாகவே இருந்தது (எபேசியர் 6:5-8; கொலோசெயர் 3:22-25; 1 தீமோத்தேயு 6:1, 2). பேதுருவோ அல்லது பவுலோ, அடிமைத்தனத்தைக் கண்டனம் பண்ணவில்லை என்பது, சவிசேஷம் மனிதரின் புறம்பான சூழ்நிலைகளை அல்ல, ஆனால் உள்ளான வாழ்வை மாற்றுதலையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தது என்பதற்குச் சான்றாக உள்ளது. புத்தம்புதிய கருவி, நவீன வாகனம், மிகவும் ஆடம்பரமான வீடு மற்றும் மிகநேர்த்தியான உடைகள் ஆகியவற்றிற்காக மாத்திரம் வாழும் நபர், பரிதாபத்திற்கு உரியவராக இருக்கிறார். தமது துன்பத்தை, அவரது வேலை, அவரது திருமணம் அல்லது அவரது நண்பர்களின்மேல் பழிசுமத்தும் ஒருவர் பரிதாபத்திற்கு உரியவராக இருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர், புறம்பானவைகள் சந்தோஷத்திற்குத்

திறவுகோலாக உள்ளது என்ற பொய்யை விசுவாசித்திருக்கிறார்.

அடிமைத்தனத்தின் உபத்திரவம் அடிமையின் சகிப்புத் தன்மையைச் சோதித்தபோது, அடிமையானவர் கிறிஸ்துவுக்கு நேர்ந்த உபத்திரவத்தை நினைவுகூர்ந்தார் (2:21). கர்த்தர் கனமான சமைகளினால் தோல்வியடைந்து இருந்ததில்லை. அடிமையும் அவ்வாறு தோல்வியடையமாட்டார். உண்மையில் கிறிஸ்து, அடிமைகள் உட்பட எல்லா மனிதர்களின் பாவங்களுக்காகவும் உபத்திரவம் அடைந்தார். தேவனுக்கு மகிமையைச் செலுத்துகையில் உபத்திரவத்தை எவ்வாறு சகிப்பது என்பதற்குக் கர்த்தர் உதாரணத்தை முன்வைத்திருந்தார். அவர் வையப்பட்டபோது, சாபத்திற்குப் பதில் சாபம்கூற அவர் தமது வாயைத் திறக்கவில்லை. அவர் மனிதர்களின் அநீதியை, எல்லா ரையும் நியாயந்தீர்க்கப்போகிற ஒருவரின் கரத்தில் ஒப்புவித்திருந்தார் (2:22, 23).

அடிமைத்தனத்தின் சந்தர்ப்பப் பொருளில், பேதுரு முதலில் கிறிஸ்துவின் உபத்திரவத்தைக் குறிப்பிட்டார், ஆனால் சிலுவையில் அவரது மரணம், அடிமையானவர் இயேசுவின் அடிச்சுவடுகளில் பின்பற்றக்கூடிய உதாரணத்திற்கு மிகவும் அப்பால் விரிவான மறைகருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது. இயேசு, ஏசாயா 53:9ன், உபத்திரவப்படும், பாவமற்ற ஊழியக்காரராக இருந்தார். அவர் பாயம் எதுவும் செய்யவில்லை. அவரது வாயில் வஞ்சனை எதுவும் காணப்படவில்லை. ஏசாயா 53ன் ஆவி 2:11-25ல் சுவாசிக்கிறது. எத்தியோப்பிய மந்திரிக்குப் பிலிப்பு போதித்தபோது, அந்த மந்திரி, பழைய ஏற்பாட்டின் அந்த மாபெரும் வசனப்பகுதியையே வாசித்துக் கொண்டிருந்தார் (நடபடிகள் 8:32, 33).

தேவனுக்குச் சொந்தமல்லாத மக்களின் பாவங்களுக்காகத் தேவனுடைய குமாரன் சிலுவையில் மரித்தார் என்பதே, கிறிஸ்தவர்களின் ஒவ்வொரு சந்ததியும் தங்கள் காலத்தின் உலகங்களுக்குக் கொண்டு வரும்படி, கர்த்தர் ஒப்புவித்திருக்கும் சவிசேஷமாக உள்ளது. நமது பாவங்களுக்காகக் கிரயம் செலுத்தவே அவருக்கு உபத்திரவம் நேரிட்டது. தேவ ஆட்டுக்குட்டியானவரில் கொள்ளும் விசுவாசத்தினால், ஒவ்வொரு மனிதரின் பாவங்களும் துடைத்துச் சுத்தமாக்கப்பட முடியும்: “இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய சரீரம் ஒரேதரம் பலியிடப்பட்டதினாலே, அந்தச் சித்தத்தின்படி நாம் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்” (எபிரெயர் 10:10); “அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம்” (ஏசாயா 53:5).

நமது பாவங்களை, இயேசு “சிலுவையின்மேல்” சுமந்தார் என்று பேதுரு கூறினார் (2:24). கிறிஸ்துவின் சிலுவை NIVவேதாகமத்தில் “மரம்” என்று குறிப்பிடப்பட்ட வேண்டியிருந்தது என்பது ஆர்வத்திற்கு உரியதாக உள்ளது. வேறு இரு சந்தர்ப்பங்களில் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் முதலில் நடபடிகள் 5:30லும் பின்பு நடபடிகள் 10:39லும் இதே சொற்றொடரைப் பேதுரு, பயன்படுத்தினார். பிசீதியாவில் இருந்த அந்தியோக்கியாவின் ஜெப ஆலயக்கூடுகைக்கு முன்னர் பவுல் தமது பிரசங்கத்தில் இதே சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார் (நடபடிகள் 13:29). இந்தச் சொல்விளக்கத்திற்கான திறவுகோல், பவுல் உபாகமம் 21:23ஐச் சுட்டிக்காண்பித்த இடமான கலாத்தியர் 3:13ல் காணப்படுகிறது என்பது சாத்தியமானதாக உள்ளது: “மரத்திலே தூக்கப்பட்ட எவனும் சபிக்கப்பட்டவன்.” கிறிஸ்து நமக்காகச் சாபமானதன் மூலமாக, நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்தில் இருந்து நம்மை விடுவித்தார் என்று பவுல் அறிவித்தார்.

முடிவுரை

கிறிஸ்தவர்கள், தேவபக்தியும் கீழ்ப்படிதலும் உள்ள வாழ்வை வாழவேண்டும் என்ற பேதுருவின் வேண்டுகோள், பல தலைப்புகளை உள்ளடக்கிற்று. அவர்கள் உலகத்தில் முன்பு, வாழ்ந்திருந்த தேவனைவிட்டு பிரிந்திருந்த நிலையை அவர்களுக்கு அவர் நினைவூட்டினார். சுமைகளைக் காட்டிலும், எதிர்ப்புக்களும் பழிகூறுதல்களும் அதிகம் அறைகூவல்களாகக் காணப்பட வேண்டியவைகளாக இருந்தன. சிலுவையின் விரோதிகள் திகைப்படையும் வகையிலான நல்ல வாழ்வைக் கிறிஸ்தவர்கள் வாழவேண்டியிருந்தது. ரோமர் 12:19ன் வார்த்தைகள் இல்லாவிட்டாலும், அதன் உணர்வானது எபிரெயர் 10:30ல் காணப்படுகிறது: “பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற்செய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.”

கீழ்ப்படிதலுடன் இருத்தல் என்பது, மனிதர்களின் அரசாங்கங்கள் மற்றும் அதிகாரங்கள் ஆகியவற்றிற்கு இணக்கமாயிருத்தல் என்று அர்த்தப்படுகிறது. கிறிஸ்தவர் ஒருவர், ஒரு தனிநபருக்கோ அல்லது நிறுவனத்திற்கோ பணிசெய்தால், அவர் மிகச்சிறந்த முயற்சிகளைத் தரவேண்டும் என்று கூறுவதற்கு நாம் இந்த ஒப்பீட்டை மிகவும் விரிவாக்க அவசியமில்லை. மனிதரின் அதிகாரத்திற்குக் கிறிஸ்தவரின் கீழ்ப்படிதலானது, தேவனுக்கு அவர் கீழ்ப்படிதல் என்ற விஷயத்தின் ஒன்றிணைந்த அம்சமாக உள்ளது. அவரது உள்ளார்ந்த அன்புடனான முயற்சிகள் மற்றும் அவரது தாழ்மையுள்ள ஆவி ஆகியவற்றின் மூலமாகத் தேவனுடைய நாமம் பெரிதாக்கப்படுகிறது.

துன்புறுதல் என்பது 1 பேதுரு நிருபத்தின் பின்னணியில் இருந்து ஒருக்காலும் தொலைவில் இருந்ததில்லை, மற்றும் அது 2:18-25ல் திரும்பவும் உதிக்கிறது, இந்தவேளையில் அது அடிமைத்தளையின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் வருகிறது. எல்லா விஷயங்களிலும் போலவே, உபத்திரவத்தை வெற்றிகொள்வதிலும் கிறிஸ்து உதாரணமாக இருக்கிறார். அவரது உபத்திரவம் அவரது சொந்த பாவத்திற்காக அல்ல ஆனால், எல்லா மனிதர்களின் பாவங்களுக்குமானதாக இருந்தது.

அதிக கண்ணியமான மற்றும் பரிசுத்தமான வாழ்விற்கான ஏவுதலைக் கண்டறியாமல் 2:11-25ஐ யாரால் வாசிக்க முடியும்?